

Thomas Blanc

**ve jménu
zítrka**

KNÍHA.JE

KNJHAJE

Část první

Kapitola 1

„Zabalil sis všechno? Máš pas? A máš sluneční brýle a krém? Víš, že na slunci rychle zrudneš, lásko,“ ozvalo se z koupelny pražského dvoupokojového bytu, který tehdy Alan a Sára obývali.

Už samotný fakt, že Sára dosud neopustila koupelnu, Alana rozčiloval. Letadlo mělo letět už za jednu a půl hodiny. Sára si teprve fénovala vlasy a na posteli měla rozhrabaný kufřík. Nedostatek času jí na čele vrásky očividně nedělal, v klidu si probírala jeden pramínek vlasů za druhým a pomalými pohyby je sušila za zvuků hrdelního broukání své oblíbené písničky. A protože se letiště nenacházelo v pěší vzdálenosti, Alan už

tužil problém.

„Zlato, vlasy máš perfektní, beru věci dolů, přijď rovnou do auta.“

„Ale vždyť nemám ještě dobaleno!“

Alanova novomanželka se vehementně bránila s fénem v ruce. Jedinou odpovědí, které se jí dostalo, bylo hlasité prásknutí dveří.

Sáře hned došlo, že tím pádem dobaleno má, a pokud nechce svého horkokrevného chotě rozpálit na ještě vyšší stupeň, bude lepší, když trochu přidá. Sedla si na postel a začala zkoumat skříň. Za-

peklitý úkol každé ženy – má si obléct červené, nebo tmavě modré šaty? Hrála si u toho se snubním prstýnkem na své levé ruce. Udivovalo ji, jak rychle si na něj zvykla, vždyť jsou svoji teprve dva týdny! Svoji volbu by ale zpět nevezala. Alana hluboce milovala a každý den s ním ji jen utvrzoval v tom, že si vybrala skutečně toho pravého.

V myšlenkách se ale rychle vrátila ke kufru a kontrolovala, zda si něco nezapomněla. Nemohla si vybavit nic, co by jí v tu chvíli připadalo nezbytné ještě přibalit. Vrátila se proto k pečlivému výběru šatů na cestu.

Mezitím se už Alan vařil ve vlastní šťávě ve svém nastartovaném tmavě modrém kupé. I když venku nebylo moc přes 20 stupňů, svit poledního zářijového slunce udělal z tmavé karoserie Alanova auta žhavou pánev a z jeho vnitřku troubu. Nervozita ze zpoždění a vztek na novomanželku dokonaly své dílo a bylo na čase zvážit změnu trička. Ještěže před nasednutím shodil alespoň tu koženou bundu, kterou jinak odkládal jenom nerad. I Alan dbal na svůj vzhled. Nechával se unášet retro módou, rád se cítil jako pravý muž. Dnes se rozhodl pro šedočerné kalhoty, bílé triko a tmavě hnědou bundu. Vždy dbal na to, aby bunda, pásek na hodinkách a boty barevně korespondovaly. „Pásek, boty a hodinky jsou jediný šperky, co si může

chlap dovolit. Tak dávej sakra pozor, ať jsou boty čisté a hodinky s páskem v jedné barvě, jestli nechceš vypadat jako buran, chlapče.“ Slova jeho otce se mu vryla do paměti. Byla to hluboká brázda, na kterou myslel každý den při volbě svých svršků. Nakonec se Alan rozhodl, že si přeci jen zaběhne pro čisté tričko. Jeho žena je beztak ještě určitě v koupelně, tak ji alespoň popožene. Ta myšlenka ho trochu potěšila.

Do třetího patra vyběhl za pár vteřin, a když otevřel dveře, viděl, jak si Sára zrovna obléká červené šaty. Pomyslel si, že v nich vypadá jako víla z Provence. Měla v nich plná ňadra, jemná látka jí splývala kolem boků a končila asi v půlce stehů. Přistoupil k ní a beze slov jí šaty podél její dlouhé šíje zapnul. I přes spěch se na ni na okamžik zadíval. Byla po létě krásně snědá, hnědočerné vlasy měla sčesané na bok a červené šaty na ní působily vyzývavě, i když celkově vypadala stále spíš roztomile než jako dračice. Tvořila téměř dokonalý protipól k Alanovým blond vlasům a jeho mohutné postavě. Mokrý triko na něm zdůraznilo jak svaly, tak lehce vyčnívající břicho – další dar, který zdědil po svém otci.

Po chvíli se ale z opojení probudil a při pohledu na hodinky opět trochu zčervenal.

„Zlato, pohni kostrou, nebo tě tu nechám!“

Při první polovině této věty si svlékl zpocené triko a při té druhé jej nahradil jiným, úplně stejným. Chytl ji za ruku a táhl ven z bytu. Sára si tak tak stihla vzít kabelku a sluneční brýle. Před bytem si ještě naposledy v duchu kontrolovala seznam věcí, co s sebou chtěla vzít.

„Ještě tričko s Tweetym, víš, jak ráda v něm spím, Alane!“

Sára se pokusila o smutný až žadonící pohled, ale její choť byl v tom okamžiku naprosto nesmlouvavý.

„Neřeš to, lásko, v Itálii ti pořídíme další, klidně i s Kačerem Donaldem, ale teď šup!“

Plácl ji rukou přes zadek, až nadskočila, a poslušně vyrazila směrem ke

schodům a dolů k autu. Těsně před schodištěm se ještě otočila a s potutelným úsměvem dodala: „Doufám, že zbytek líbánek bude klidnější.“ Alana přepadl zvláštní pocit. Neuměl si vysvětlit proč. Vyšel ze dveří a zabouchl je za sebou tak nedůrazně, že to musel udělat ještě jednou. Hleděl na zámek s podivně silným nostalgickým, až znepokojivým pocitem. Asi cestovní horečka, pomyslel si. Odjakživa nesnášel letadla. Iluzorní bezpečí v deseti kilometrech nad zemí. Záviděl ostatním cestujícím ten pocit odevzdanosti. On se tak snadno uklidnit nedokázal. Jenže tentokrát je ten pocit tak silný a tak brzy...

Chytl klíč a pomalu jím otočil.

V zámku to dvakrát hlasitě klaplo.

Kapitola 2

Zima. Strach. Bolest. A hlavně hlad. Všudypřítomný a neustále se připomínající trýznivý pocit svírajícího se žaludku pracujícího naprázdno. Za poslední dva roky si Alan musel zvyknout na hodně nových věcí. Ne každá byla příjemná. Vlastně téměř každá situace, se kterou se musel od odletu na líbánky potýkat, nebyla ničím jiným než utrpením.

Tak jako každé ráno poslední dobou se Alan vzbudil zimou. Paradoxně se mu nad ránem zdávají krásné sny. Třásl se tak, že mu to chvílemi připadalo žalostně komické. Vzpomněl si na článek, který kdysi četl v novinách. Lidem, kteří umírají na podchlazení, se vždy zdají krásné sny. To ho znepokojilo. Zápasí snad každé ráno s hypotermií? To je škoda, že ta debilní zima už dávno nedokonala svoji práci, blesklo mu hlavou, když se pokoušel třít si ruce o prsa ve snaze alespoň trochu se zahřát.

Byl zakopaný uprostřed lesa v úkrytu, který si zde před deseti dny zhotovil. Měl štěstí. Mezi věci, které po cestě našel, totiž patřila i malá příruční lopatka. S nástrojem, se kterým by dříve lidé neměli odvahu okopat ani velký květináč, se Alan zvládl dostat přibližně jeden a půl metru hluboko do země. A nebylo to poprvé. Dno svého skromného příbytku vybavil mechem. Pokračoval vrstvou jemných jehličnatých větviček. Po nich přišla na řadu stará špinavá deka s logem obchodu, který ovšem Alan neznal (menší rakouské firmy nebyly zrovna jeho oborem). Deku už měla hodně za sebou, ale jako vrstva izolující od štiplavých větviček byla ideální. Na ni obvykle přišel spací pytel, sešitý z několika různých peřin a dek. Poslední vrstvu tvořila deka podobná jako ta první, jen méně špinavá, překrývající spacák. Jámu bylo třeba dobře skrýt před nevítanými hosty. To zajistily silnější větve, které Alan poskládal jednu na druhou a lehce poházel jehličím. Dokonalá práce. Ani McGyver by to nepostavil lépe, a to uměl udělat ze švýcaráku helikoptéru, pousmál se v duchu Alan.

Úkryt byl sice bezpečný, ale mnoho komfortu zajistit nemohl. Nyní, když na krajinu doléhal brzký podzim, se teplota v Alpách, kde se Alan dle svých odhadů nacházel, dokázala v noci dostat slušně pod nulu a tušil, že bude hůř. Slunce bylo ještě pod horizontem. Každý den měl hodinu před svítáním a hodinu po západu slunce, kdy měl šanci opatřit si vodu a něco k snědku. Byla to doba, kdy za potravou vyrážela i lesní zvěř a kdy se teplota vzduchu aspoň trochu vyrovnávala s okolním lesním porostem a nerosty. A podle názorů přeživších doba, kdy „hvězdice“ měly největší problém s detekcí lidské přítomnosti. Alan nevěděl, jak jinak stroje, které pronásledovaly všechny zbylé zástupce druhu Homo sapiens, pojmenovat. Tváří v tvář se s nimi setkal několikrát, v ostatních případech jen tušil jejich přítomnost podle zvuků, které vydávají. To se potom snažil vždy co nejrychleji dostat do svého úkrytu.

Alan s sebou nosil zápisník. Nic luxusního, pouze tlustý sešit formátu A4 o 80 listech. V tu dobu v něm již zbývalo málo nepopsaných stránek. Obsahoval vše, od pocitů svého majitele přes neustále se vracející vzpomínky na časy před „tím“ až po popis postupů a cest, kterými se vydával. Do jedné z posledních stran vlepil Alan fotografii milované Sárý. Obrázek vykazoval známky opotřebení. Byl z části sedřený a vybledlý, patřil však k věcem, které ho dosud, alespoň trochu, spojovaly s minulostí. Téměř na začátku notesu Alan popsal, jak nejlépe dovedl, ty smrtící přístroje takto:

„Některé se valily po zemi, jiné přiletěly vzduchem. Byly jich tisíce. V jednu chvíli se zdálo, že se obloha zatáhla mračny. To byl ale omyl. Byly to ty věci! Ty svině, mizerný potvory! Připomínaly tlusté šedomodré desky, které se hned po dosažení povrchu začaly rozkládat do tvaru hvězdice. Z boku jim trčely další dvě ‚nohy‘. Když se daly do pohybu, točily se kolem svojí osy a valily se dopředu rychlostí rozjetého auta. Hrany měly ostře zbroušeny, což se ukázalo při kontaktu s člověkem jako smrtelný nástroj. Jiné stály na místě a vysílaly nějaký druh rázových vln. Kdokoliv se ocitl

v jejich blízkosti, proměnil se doslova na kaši! Zmetek, který ty stroje udělal, věděl moc dobře k čemu. Jako by dopředu znaly patologické jednání vyděšených lidí. Celé skupiny jim běžely vlastně naproti, jako kdyby se na smrt těšily. Na ten pohled nikdy nezapomenu!“

Hvězdicím se Alan vyhýbal s velkou úspěšností. Věřil, že právě díky harmonogramu, který dodržoval. Nevěděl sice, čím se ty útvary řídí, ale jednou z možných variant bylo navádění tepelnými a světelnými senzory. Proto očekával úspěch svých brzkých a pozdních misí. Kromě tepelného vyrovnaní se v šeru vše slévá, alespoň jeho očím. Ať byla jeho teorie pravdivá, nebo ne, doposud tento postup fungoval.

Také další ráno vyrazil Alan na „lov“ s prvními náznaky ustupující noci. Mezi další pravidla jeho výletů patřila nutnost nevzdalovat se nikdy moc daleko od tábora, pokud na cestě neměl dobré místo, kde se v případě potřeby schovat. Na cestě na sever od jeho noclehu byla skrýš malá tůňka, kam se dalo chodit pro pitnou vodu, a také se do ní mohl na nějaký čas ponořit a pokusit se tak obalamutit senzory nepřítelů. Na druhé straně ležely jeskyně, které už měl Alan dobře zmapované, a věděl, jak se zde dovedně ukrýt i před tak promyšlenými přístroji, jaké jej pronásledovaly. v okolí měl nastraženo pět pastí na lov zvěře. Všechny byly opravdu primitivní. V podstatě jámy s opracovanými dřevěnými bodci na dně. Vedle nich měl ještě luk, který si vyrobil z pružné tuhé větve a rybářského vlasce, a samozřejmě také několik dřevěných šípů – doposud s nimi ještě nic neuložil, ale doufal, že se jednou pošťestí. Také hůl, o kterou se v neprostupném terénu trochu opíral, měla ještě další funkci. Jeden konec byl seřezaný do tupé špice, díky čemuž představovala jakési kopí. Hod na dálku by asi neměl velký úspěch, ale jako zbraň na blízko se mohla hodit. Nejradši měl však Alan svůj nůž. Jeden z největších švýcarských, co se daly sehnat. Byl to dárek k prvním Vánocům od Sářiny maminky. Kdyby jen tušila, jak geniální dar mu dala!

Už čtyři z pěti zkontrolovaných pastí zely prázdnotou. Kus od páté pasti ale bylo slyšet zvířecí ryk. Tak přeci! V jámě bylo uvězněné mládě kamzíka, alespoň to na něho Alan odhadoval. Nebyl velkým znalcem přírody, již byl teď obklopen, jako městské dítě k jejímu poznání ostatně nedostával mnoho šancí. Do přírody ale chodil vždy rád, a tak se přeci jen něco naučil, především od svého dědečka, ten měl znalosti! Alan si častokrát pomyslel, že v této situaci by jeho děda vydal za deset internetových vyhledavačů. Ovšem ani těmi by nepohrdl. Zbýval poslední problém, a to agresivní dospělý jedinec téhož druhu obíhající kolem jámy. Dle šílených očí a povislých vemen to Alan odhadnul na matku chyceného mláděte. Vypadala odhodlaně.

„No ták, toho sviště už nezachráníš, tak zachraň alespoň svůj zadek, kozo šílená.“ Zvíře se počalo hrbit, čímž dalo jasně najevo, že pokus o diplomatickou verzi konce jejich setkání nevyšel. „Raus!“ Zoufalý Alan se pokoušel domluvit místním nářečím. Zasmál se sám sobě. Právě rodný jazyk dostal matku raněného kamzíka do varu a rohatá hrdinka vyrazila vstříc překvapenému Alanovi. Ten tušil, že honit se se čtvernožcem postrádá smysl, proto udělal jediné, co ho napadlo: uchopil kopí, zarazil ho do země šikmo

proti dobíhajícímu zvířeti a klekl si za něj, aby ho mohl silou podpírat.

Když se Alan probрал, stálo slunce už kus nad obzorem. Do hajzlu, sakra, sakra, sakra! Musel jsem být mimo, alespoň hodinu. Měl chuť řvát, ale nádvky jen potichu zasípal mezi zuby. Nemohl si dovolit přilákat ještě více pozornosti. Posadil se a chvíli se rozkoukával. Co se vlastně stalo? Hlava mu třeštila a zrak měl lehce rozostřený. Pak uviděl na zemi před sebou probodnutou a mrtvou samici kamzíka. Pomalu se mu vybavovala předchozí situace. S velkou námahou vstal a potácivým krokem se dobelhal až k jámě. I mládě to už mělo za sebou. Jak spadlo do jámy, nabodlo se břichem na jeden z dřevěných kůlů. Ne tak moc, aby hned zemřelo, ale dost na to, aby vykrvácelo během Alanovy nedobrovolné narkózy. Alanovi ho bylo líto. Muselo ho to příšerně bolet. Zvířata miloval a od malička je chránil a podporoval. Proto mu současný stav způsoboval duševní muka. Buď oni, nebo já, opakoval si pokaždé se slzami v očích. Na druhé straně měl teď dostatek masa na týden a to znamená týden bez hladu. To už nejméně dva měsíce nezažil. Sehnal si velkou větev, na kterou naložil dospělé zvíře. Mládě nechal zahrabané v jámě, do níž se chytilo, protože oba úlovky by větev neunesla, a co nejrychleji táhnul náklad směrem ke svému příbytku. Občas se zastavil a dával pozor, zda něco neuslyší. Hvězdice totiž vydávaly specifický zvuk, „něco mezi pískáním a hučením“, jak měl Alan poznamenáno ve svém notesu. Bylo to slyšet stovky metrů daleko. Alan vlastně neznal jinou nedokonalost, kterou by noví vládci planety měli. Bohužel.

Kapitola 3

Sára seděla v autě první. Okamžitě otevřela všechna okna. Nebylo to nic složitého, protože, jako v mnoha jiných autech se zkosenou karoserií, i zde se stahovala pouze ta přední. To ale stačilo. Venku bylo i tak alespoň o deset stupňů méně než v kabině a auto se vmžiku stalo obyvatelným. Protože chtěla udělat svému dobíhajícímu manželovi radost, pustila v rádiu CD kapely The Offspring. Tou dobou to sice již žádná novinka nebyla, ale věděla, že Alan má starší punk-rockovou muziku stále rád. Sama si některé nahrávky ráda poslechla. Hudební vkus nebylo zdaleka to jediné, co novomanžele tmelilo. Hned u první skladby alba přivřela oči a hlavou se jí začaly honit vzpomínky na jejich randění v dobách, kdy spolu začínali.

Jiní kluci sázeli se železnou pravidelností na klasický trojlístek, jak to Sára nazývala: květina, kino, večere. Její Alan na to šel jinak. Před schůzkou jí poslal jen krátkou textovou zprávu, která zněla: „Vezmi si pohodlně sportovní oblečení“. V sedm večer pro ni přijel až před dům, kde v té době ještě bydlela s rodiči. Její tatínek se při pohledu z okna zrovna nezaradoval. Alan tehdy ještě studoval a tomu odpovídal i jeho vozový park. Staříčkový Saab 900 za sebou musel mít nejméně dvacet zim. Když si k němu Sára přisedla a na potřetí zabouchla ztuha jdoucí dveře, zeptala se s lehkým nádechem sarkasmu ve svém jemném hlase: „Ten motor jsi nezhasl ze strachu, že by už nemusel naskočit?“

„Sáro, tahle kára vypadá sice jetě, ale věř mi, až všechny dnešní moderní bouráky budou smrdět v servisech nebo na šrotišti, takhle babička bude pořád dál neúnavně navíjet kilometr za kilometrem. Je to celkem rarita a navíc, cítíš to charisma? Nezaměnitelný auto.“

Sára se nadechla a podivila se, že najednou rozumí všemu, co jí Alan tak procítěně popsal. Zatuchlost veterána spolu s parfémem, kterým voněl Alan, dávaly dohromady zvláštní vůni. Vůni, která uklidňovala a zanechá-

vala v ní pocit, že je na důvěrně známém místě, že je v bezpečí. Ten pocit si udržela i během jízdy. Alan jel klidně a vyrovnaně. Auto, o kterém si zprvu nemyslela nic dobrého, působilo na silnici sebejistým dojmem.

„Co sis pro mě přichystal? Abych byla upřímná, ještě nikdo mě nepožádal, abych si na první rande oblékla tepláky a tričko,“ usmála se Sára směrem k Alanovi.

Ten se pousmál jenom koutkem úst a užíval si nejistoty, kterou prožívala jeho spolujezdkyně.

„No, myslím, že už ti můžu alespoň prozradit, že budeme sportovat. Víš, já sportuju dost, vedle sezení ve škole a v práci je to podle mě nutnost. A taky dost zábava. Ten sport, který máš vyzkoušet, je velmi specifický. Buď se z toho pro tebe stane vášeň, nebo...“

Odmlčel se a pohlédl na Sárku s nakrabaceným čelem. „Nebo už nebude druhého rande.“

To Sárku rozesmálo. Jedou teprve patnáct minut a už ji rozesmál nejméně po desáté. Ještě než dorazili na místo, byla si Sára jistá, že neměla být nikde jinde na světě. Chtěla sedět v tom rezavém veteránu s klukem, kterého viděla teprve po třetí v životě.

Alan zaparkoval přímo před velikou halou, která vypadala spíš jako průmyslová továrna než jako sportoviště. Když opět na potřetí zabouchla dveře staříčkého Saabu, spěchala Sára za Alanem, který šel pomalu ke dveřím haly. Udivilo ji, že na rameni nese obrovskou sportovní tašku, co byla navíc celá usmolená od nějakého bílého prášku. Hlavou jí prolétla myšlenka, zda je v pořádku, že ona vyjma oblečení nic nemá, ale věřila Alanovi, a tak utíkala za ním. Nějak to dopadne.

Chvilku po zazvonění jim velká vchodová vrata otevřela překvapivě malá, šlachovitá slečna. Navzdory jejímu vzhledu jí nechyběla síla a elán.

„Ahoj, co budeš chtít?“ začala Alanovi rovnou familiárně tykat.

„Budou to dvě jednorázovky a tady pro slečnu budu potřebovat úvazek, mágo a boty.“

Alan odvětil slangem, který Sáře přišel jak žargon z dob průmyslové revoluce. Rázná slečna si změřila Sáru pohledem.

„Jakou máš velikost bot?“ vyhrkla na ni náhle.

Sára byla tak překvapená, že úplně přešla tykání, které jí bylo trochu proti srsti, a vydala ze sebe tichým, ale trochu pobaveným hlasem: „Devětatřicítka.“

Chvilku na to už ležely na pultu boty, které vypadaly spíše jako mučicí nástroj pro děti. Vedle slečna položila nějaký divný postroj a pytlík s dosud neznámým obsahem.

„Pojď za mnou, Sáro,“ řekl Alan o mnoho jemnějším hlasem, než který užíval při konverzaci s tou nedorostlou generálkou, jak si ji Sára v duchu pojmenovala.

„Tady si všichni tykají, je to takový jejich zvyk,“ pronesl Alan směrem k Sáře, která se na něj stále dívala trochu nedůvěřivým a tázavým pohledem. Procházel temnou chodbičkou, která vedla do obrovského sálu.

„Čí je to zvyk Alane?“

Alan se zastavil těsně před vchodem do haly a otočil se k Sáře. Úsměv naznačoval, že si je jistý načasováním prozrazení pointy.

„No, lezců přeci.“

V Sáře hrklo. Lezců? Normálně se výšek nebála a vždy se považovala spíš za flegmatika, co rád zkouší nové věci. Teď v ní začal přesto hlodat strach a adrenalin.

„Oni mají víc takových zvyků. Některé chápu, jiné ne. Obecně se nepovažují za lezce, jen prostě za kluka, co rád leze, mimo jiné, ale tykej jim. Prostě to k tomu patří.“

Během této věty vkročili oba do rozměrného sálu.

Nebylo pochyb, že kdysi tu musela být továrna. Rozsahem to připomínalo fotbalové hřiště a výška stropu musela činit mezi patnácti a dvaceti

metry. Sáře se v místnosti líbilo. Měla ráda velké prostory a po zdech se linula nekonečná množství úchytů nejrozličnějších barev a tvarů. Celé to působilo vzdušně, světle a vesele. Na některých z lezeckých cest už šplhali další lidé, pokřikovali na sebe různá hesla, která Sára neznala, a vypadali u toho neskutečně lehce. Jako by jenom šplhali po žebříku. Sára si pomyslela, že to asi nebude nic tak těžkého. v rohu viděla lézt dokonce malé děti a na protější straně haly lezl pár, kterému mohlo být přes šedesát let.

Alan jí vše vysvětlil, navlékl jí úvazek, uvázal lano, vysvětlil jí, proč ty malé boty musí tak tlačit, že je to skutečně nezbytné a větší že jí prostě nevezme. Poté ji s jistěním na nataženém laně ukázal první cestu, kterou měla zkusit. Prý ji tu lezou i děti, bude to hračka.

„Kdyby se ti potily ruce, sáhni do toho pytlíku. Ten prášek není žádný sníh z Bogoty, ale obyčejné magnézium, vysouší ruce a pomáhá tření.“

Asi ve třetině této dětské cesty Sára zjistila, že to žádná hračka není. Bála se výšky, ve které se nacházela, a cítila, že její upoceně ruce se na drobných úchytech už dlouho neudrží. Přesto nechtěla přiznat, že se přeceňila. Nakonec to byla noha, která ji zradila a podklouzla. Sára se s úzkostným pocitem řítila k zemi... Vlastně ne. Skončila asi metr pod místem, kde se pustila. Alan ji měl celou dobu na laně a počítal, že tento okamžik dříve nebo později přijde. Pocit štěstí a úlevy, ale taky zábavy z nově objevené činnosti Sáře zaplavil celé tělo. Když ji Alan pomalu spustil dolů na zem, objala ho a děkovala, že ji zachránil.

„Budu rád, kdykoli mě obejměš, Sáro. Klidně mě objímej celý večer, je to krásný pocit, ale tohle je normální. Lidi se tu jistí, všichni jsou na lanech a padají, když jim dojdou síly. Nevypadá to tak, ale je to docela bezpečné.“ Hlas se mu u toho chvěl radostí z její přítomnosti.

Po cestě domů si Sára byla naprosto jistá třemi věcmi, které ještě včera nevěděla. Za první, lezení ji opravdu chytlo. Za druhé, z lezení bolí celý člo-

věk a dvakrát tolik předloktí. Měla pocit, že nedokáže udržet ani kabelku. Ta třetí a nejzásadnější věc byla jistota, že Alana chce vidět znovu. Okouz-
lil ji během jednoho večera. Vše, co na něm dnes poznala, jí imponovalo. Jeho vůně, vůně jeho auta a to, jak řídí. Jeho vyjadřování, slangové, a při-
tom košaté. Také velmi oceňovala originalitu, se kterou přistoupil k dnešní
schůzce. Chtělo to odvahu vystoupit z řady a nevzít ji do kina, ale udělal
to. Nejvíce ji ovšem hřál pohled, který jí Alan věnoval, kdykoli jenom mohl.
Upřímný, plný zájmu. Jako by ji svýma zelenomodrýma očima hltal a ne-
mohl se jí nabažit. A to měla jen tepláky, žádnou večerní róbu.

Saab za jemného skřípění brzd zastavil tam, kde Sáru před třemi hodi-
nami nabral. Alan nezhasínal motor, jenom vystoupil a otevřel Sáře dveře.

„Než se s tou mojí stařenou naučíš, raději ti ještě trochu pomohu,“ pro-
cedil mezi širokým úsměvem věnovaným Sáře.

Ta vystoupila, objala Alana kolem krku a dala mu rychlý a něžný polibek
na rty.

„Doufám, že s další lekcí lezení nebudete otálet, pane instruktore,“ za-
šeptala mu do ucha.

Alan se nemohl rozhodnout, zda tón hlasu Sáry zněl při té větě roztomi-
le, nebo provokativně. S jistotou ale věděl, že se mu líbil. Pohlédli si ještě
zblízka do očí a Sára se pomalu odebrala krátkým chodníčkem ke vchodu
do vily jejích rodičů. Tehdy by to žádný z nich nepřiznal. Později se však
shodli, že ten večer se do sebe zamilovali.

Prásk! Sára se lekla. Z krátkého snění ji probral její manžel, který zrovna
přispěchal do auta. Nyní si nevydělává malé peníze a auto má o poznání
novější. Dveře se zavírají téměř samy. Zvyk je však železná košile, a tak se
při každém zavírání ozve stejná rána, jako kdysi u jeho milovaného Saaba.

„Kde jsi byl? Myslela jsem, že zamkneš a v půlce schodů mě doženeš,
jako vždy láska.“

„Měl jsem divný pocit. Nevím, jak to říct. Přemýšlel jsem, jestli jsme něco nezapomněli. Prostě jsem tam stál a civěl na zámek, ale myslím, že jsem jen nervózní z letu. Jako vždycky.“

Alan se podíval na Sáru, chytl ji pevně za ruku a dodal: „Na letišti si dám svoji předletovou skotskou a budu v pohodě. Připravená vyrazit?“

Sára zvýšila hlasitost muziky a Alanovi se na ústech objevil úsměv.

„Beru to jako ano, lásko.“

Zařadil rychlost a svižně vyrazil směrem k letišti.

Kapitola 4

Alan měl problém. Svůj lesní příbytek vybudoval v mezeře mezi stromy. Neměl nářadí, kterým by přesekal mohutné kořeny, které by rostly moc blízko u sebe. Stroje, ať už je vysílal kdokoli, létaly na hlídky patrně dle nějakých předem vypočítaných algoritmů tak, aby alespoň jednou za tři dny zkontrolovaly každý kousek povrchu v okolí. Alan netušil, jestli to takhle vypadá všude. Na tom vlastně nezáleželo. V jeho okolí to tak fungovalo. Kdyby stroj zahlédl krev nebo zachytil zbytek tepla z chladnoucího těla zvířete, mohl by se na oblast zaměřit, Alana objevit a sejmut. Tomu bylo třeba zabránit. Nezbylo než vzít tu nebohou oběť s sebou do apartmá a počkat zase na šero. Alan popadl notes a začal se věnovat jediné činnosti, která ho dokázala trochu uklidnit a která mu dávala pocit, že není úplně sám.

„Na půlku září je tady pěkná kosa. Během lovu, co mě málem stál život, jsem byl úspěšný a pohybem jsem se na chvíli krásně zahřál. Teď tady budu deset hodin sedět na zadku a čekat na šero. Bez pohybu je mi stále větší zima. Navíc už mi v té tmavé kobce vážně hrabe. Jestli bude tohle někdo číst, zeptejte se sami sebe, zda jste někdy zažili bolest hlavy z hladu. To je asi poslední fáze. Žaludek mi vyjma pár listů náhodně sebraných rostlin, u kterých vždycky čekám, jestli mě nepošlou na onen svět, maká už týden skoro naprázdno. Jako bych cítil každý jeho stah. Nevolnost a bolest hlavy jsou na denním pořádku. Teď vedle mě leží několik desítek kil masa, a já se ho nemůžu další půlden dotknout. Není to k naštvání? Zkusím se prospat. Kdybych se už nevzbudil, zlobit se nebudu. Mít víc odvahy, už dávno jsem si podřízl zápěstí. Někdy se ten hlad, zima a neustálý strach, že na mě nakonec přijdou, spojí dohromady v naprostou odevzdanost. Potom je mi na okamžik všechno jedno. O to horší pocit se dostaví, když ta slastná póza mého já zase zmizí. Vždy se těším na spánek. Ten mě na chvíli vysvobodí

z vězení, které mi připravila moje realita. Spánek je krátká propustka na svobodu.“

Alan na chvílku odložil pero. Psací potřeby pro něj byly jediné dostatečné zboží. Nabral si na patnáct propisovacích tužek v jednom z domů, jehož majitelé ho museli opustit dávno před jeho příchodem. Poté se schoulil do rohu co nejdál od mrtvého zvířete a zkusil usnout. Jeho vytoužená propustka přišla tentokrát rychle.

Když se Alan vzbudil, v příbytku byla téměř tma. Cukl sebou a spěchal se podívat k východu. Kdyby zaspal, musel by to dělat po tmě, což bylo v lese skoro nemožné. Měl však štěstí. Bylo šero. Ideální doba na začátek práce. O zabíjačkách věděl jen málo. Pud mu ale radil, co má dělat. Zvíře bylo již vykrvené. Na kopí skočilo tak nešťastně, že si proklálo srdce a krev z něj vytekla ještě na místě. Hodně krve vteklo také do břišní dutiny, na což Alan přišel hned, jak se pokusil o první řez při kuchání vnitřností. V životě před „tím“ sváděl Alan každodenní vnitřní boj. Svým způsobem nenáviděl pokrytectví civilizace, které byl součástí. Maso bylo tehdy na jídelníčku běžně třikrát denně. Ráno rohlík se šunkou, k obědu steak a k večeři párek. Nic mimořádného. Kdo si dal jednou týdně k obědu salát, považoval se napůl za vegetariána. Když potom ale novinami nebo sociální sítí proletěly obrázky z jatek a chovů hospodářských zvířat, každý se znechutil, svolával, že už nebude jíst maso, že by to nebohé zvíře nikdy nezabil. Hrdinství vždy skončilo s následujícím obědem. Dozlatova osmažený řízek s citronem na vrchu přeci ani trochu nepřipomíná celé zvíře, které předtím musel někdo odchovat, zabít a rozřezat. A tak to fungovalo dál. O nějakém kompromisu typu bio-farem, snížení spotřeby masa v denním jídelníčku či podobných tématech se sice diskutovalo, lokální programy tohoto typu opravdu fungovaly, ale v milionech usmrcených zvířat se ta snaha ztrácela. Teď jsme my ta lovná zvěř, se kte-